

ကျွန်တော်တို့ရှုတင်အဖွဲ့ ချောင်းသာက နေ့ကားရိုက်ပြန်လာ ကြတုန်းက
 ကြုံခဲ့ရတဲ့အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခုပါ။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဟာ ချောင်းသာမှာ အားလုံး
 ဆယ့်တစ်ရက်နေခဲ့ကြရပါတယ်။ ချောင်းသာဆို တာက အပန်းဖြေတဲ့ နေရာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့
 အတွက်ကကျတော့ အလုပ်သွားလုပ် ရတဲ့နေရာဖြစ် နေတယ်။
 ဒီတော့ ချောင်းသာသွားရတဲ့ ခရီးမှာ ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူသွား ခရီးသည်တွေဟာ ခံစားချက်ပြောင်း
 ပြန်ဖြစ် နေလေ့ရှိပါတယ်။ သူတို့က ချောင်းသာကိုအသွားမှာ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်နေပြီး စိတ်ချမ်းသာ၊
 ကိုယ်ချမ်းသာ ကြီး ကို ခရီးသွားတဲ့အရသာ ခံစားနေကြတာကို သူတို့မျက်နှာမှာ အတိုင်းသားကို
 မြင်နေရပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့ကတော့ သူတို့လောက် မပေါ့ပါးနိုင်ဘူး။ မပျော်ရွှင်နိုင်ကြပါဘူး။
 ဟိုကိုရောက်ရင် အလုပ်လုပ် ရမှာကိုး။ ချောင်းသာမှာ ကျွန်တော် ဇာတ်ညွှန်းရေးခဲ့တဲ့ ဇာတ်ကား(၁၀)
 ကားမှာ ကိုးကားကလမ်းမှာ ဇာတ်အိမ်တည် တာများပါတယ်။ မင်းသား နဲ့မင်းသမီးတို့ လမ်းမှာ
 ခရီးစကတည်းက အဆင်ပြေမှု၊ မပြေမှုကလေးနဲ့ စတွေ့ကြ တယ်ပေါ့လေ။
 ထားပါတော့လေ။ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ရုပ်ရှင်ရိုက်တဲ့ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ချောင်းသာက
 အပြန် လမ်း မှာ ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ကလေးအကြောင်းပါ။

ချောင်းသာကမ်းခြေကနေဆင်းလာပြီး (အဲဒီအချိန်က) ရှော့ပြာဇော်ဆိပ်မှာ ဟိုတစ်ဖက်(ပုသိမ်ဘက်)ကို ကူးဖို့ ဇော်စောင့်နေရတာပါ။ ဇော်ကတစ်စင်းတည်းမို့ ဒီဘက်က လူနဲ့ ကားကိုတင် ဟိုဘက်က လူနဲ့ကား တွေကို တင်ပြီးပြန်လာ။ အဲဒီလို လွန်း ထိုးဆွဲရတာပါ။ ဒီဘက်ဇော်ဆိပ်မှာ ရော့ ဟိုဘက်ဇော်ဆိပ်မှာပါ တစ်နာရီ စောင့်လေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒီနေ့ က ကျွန်တော်တို့ရှုတင်ကား ရှော့ပြာ ဆိပ်ကိုရောက်တော့ ဇော်က ငဝန်မြစ် အလယ်မှာ လှမ်းမြင်နေရပါတယ်။ ၁၀-မိနစ်လောက် နောက်ကျသွားတယ်ဆိုပါတော့..။

ဟိုဘက်ပြန်လာမယ် ဇော်ကို စောင့်ရင်းဇော်ဆိပ်က ဆိုင်လေးတွေမှာ ထိုင်သူက ထိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ကတော့ ငဝန်မြစ်ကိုကြည့်ဖို့ လေ ကလေးတဖြူးဖြူးတိုက်နေတဲ့ ကမ်း စပ်က သစ်ပင်ရိပ်မှာ သွားရပ်ရင်း ငဝန်မြစ်ထဲမှာ ပိုက်ချတဲ့လှေကလေး တစ်စင်းကို ငေးနေမိတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော်ရပ် နေတဲ့ သစ်ပင်ရိပ်ကို သံလင်ပန်း လေးခေါင်းမှာရွက် သစ်သားခုံကလေး ကို လက်မှာကိုင်ထားတဲ့ ကလေး မလေးတစ်ယောက်ဝင်လာပါတယ်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော်နဲ့မလှမ်း မကမ်းမှာ လက်ထဲက ခုံကိုချပြီး ခုံပေါ်ကိုခေါင်းပေါ်က ဗန်းကလေး တင်ပါတယ်။ ဗန်းထဲမှာပါလာတာ ဂေါ်လီလုံးအရွယ်တောဆီးသီးကလေး တွေရယ်။

မည်းတူးနေတဲ့ဝိုင်အိုလက် ပေါင်ဒါဘူး လေးတစ်ဘူးရယ်။ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နဲ့ထုပ်ထားတဲ့ အထုပ်ရယ်။ ဆားနဲ့ငရုတ်သီးအစိမ်းမှုန့်စပ် ထားတဲ့ကော်ခွက် ကလေးရယ်ပါ။

ကလေးမလေးက ပိန်ပိန်ပါးပါး လေးပါ။ သူဝတ်ထားတဲ့ ဂါဝန်ကလေး က အရောင်လွင့်လို့ အင်္ကျီကတော့ ဘာအရောင်ရယ်လို့တောင် အတိ အကျပြောလို့မရတော့လောက် အောင်ပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့ခရီးသွားရင် လမ်း ဘေးတို့၊ ကားဂိတ်တို့မှာ တွေ့နေကျ ဈေးသည်မကလေး ဆိုပါတော့။ ထုံးစံအတိုင်း ဖိနပ်ကလည်းမပါဘူး ။

ကလေးမလေးက အမောဖြေ ရင်းနဲ့ ဗန်းထဲက ဆီးသီးတွေကို တောင်ပူစာကလေးတစ်ခုဖြစ်အောင် စုပုံနေ တယ်။ သူ့ဗန်းထဲက အမြင် ကောင်းတယ်လို့ ထင်ရတဲ့ဆီးသီးတွေ ကို အပေါ်မှာတင်နေတာပါ။ ငဝန် မြစ်ကို ငေးဖို့လာတဲ့ကျွန်တော်ဟာ ကလေးမလေးကိုငေးရင်း ရင်ထဲမှာ သနားသွားတယ်။

ကျွန်တော့်သနားစိတ်က ထူးထူး ဆန်းဆန်းရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်လိုပဲ ပုံမှန်ကရုဏာစိတ်ရှိ တဲ့သူတိုင်း ရင်ထဲမှာဖြစ်လေ့ရှိတဲ့ သနားစိတ်ပါ။ ကျောင်းမနေရရှာဘူး ထင်ပါရဲ့။ သူ့ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ဘာလုပ်မှာလဲ၊ အမိအဖရော့ရုံရှာရဲ့ လား စသည်ဖြင့် အတွေးတွေပါ။

ကျွန်တော်ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲလို့ စဉ်းစားတယ်။ ဘာမှလုပ်မပေး နိုင်ဘူးဆိုတာသိရတော့ ရင်မော သွားတယ်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ကရုဏာတရားရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကရုဏာက

မာသာထရီဆာရဲ့ကရုဏာ မျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ကရုဏာက ဆရာကြီးဦးရွှေအောင်စကားနဲ့ပြော ရရင် ပါရမီထိုက်တဲ့ကရုဏာ မဟုတ် ပါဘူး။ သာမန်ကရုဏာမျိုးပါ။ ကျွန်တော် သူ့ကို ဘာကူညီနိုင် သလဲဆိုတော့ သူ့ဆီက ဆီးသီးလေး တွေဝယ်စားရင်းနဲ့ကူညီနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တတ်နိုင်တာ ဒါပဲမဟုတ် လား။

“ဆီးသီးဘယ်လိုရောင်းတုံးဟ လုပ်စမ်းပါဦး”

“တစ်ဘူးတစ်ဆယ်”

“အင်...ဒါဆို...ငါးဆယ်ဖိုး ငါးဘူးထားလိုက်”

ကျွန်တော်နောက်တာက ရိုး လွန်းလို့ ဘယ်သူမှ မနောက်တော့တဲ့ ပြက်လုံးပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း ဘာရယ် မဟုတ်ဘူး။ ပါးစပ်က ထွက် သွားတာ။ ဒါပေမဲ့ကောင်မလေးက တစ်ချက်တွေသွားတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးမွဲကလေးနဲ့ မော့ကြည့်ရင်း..

“မရပါဘူးဦးရယ်၊ မေမေက သူပြောတဲ့ဈေးအတိုင်းမရောင်းရင် ရိုက်လိမ့်မယ်”

သူ့အကြည့် သူ့စကားသံကြောင့် ကျွန်တော်ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ရင်ထဲ ဆိုသွားတယ်။ ဒုက္ခပဲ စာလည်း မတတ်ဘူးထင်ပါရဲ့လို့ စိတ်ထဲတွေး ရင်း ‘မှတ်ထားဟဲ့’လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်ပေးလိုက်ပါတယ်။

“ဦးက စတာပါ သမီးရယ်။ တစ်ဘူးတစ်ဆယ်ဆို ငါးဘူးငါးဆယ် ပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

ကလေးမလေးက တစ်ချက် စဉ်းစားပြီးတော့ ခေါင်းညိတ်ရှာပါ တယ်။

“ဦးက အလကားနောက်တာ ပါ။ ကဲ တစ်ရာဖိုးပေး”

ကလေးမလေးက ဝမ်းသာ အားရ ကျွန်တော့်ကိုမော့ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ထိုင်နေရာကထရပ်ရင်း “ဦး ခဏစောင့်နော်”ဆိုပြီး ကုက္ကိုပင် နောက်ကို ပြေးထွက်သွားတယ်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိတော့ ကျွန်တော် လည်း ကြောင်ပြီး ကြည့်နေရုံပါပဲ။

ကျွန်တော်ဆီးသီးများများ ဝယ် တာက အကြောင်းရှိပါတယ်။ ပထမ တစ်ခုကတော့ သူ့ကိုအားပေးချင် တာပါ။ ဒုတိယတစ်ချက်က ဟိုဘက် ကမ်းရောက်လို့ ပုသိမ်ကနေ ရန်ကုန် ကို မောင်းတဲ့လမ်းတစ်လျှောက်မှာ လူတွေငိုက်ကြမှာပါ။ အဲဒီတော့မှ တောဆီးသီးကလေးတွေကို ဆားနဲ့ တို့စားပြရင် အေးသီတာတို့ ဖြူဖြူ လွင်တို့ စတဲ့ဇာတ်ပို့အုပ်စု သွားရည်ကျကြမှာအမှန်ပဲ။

သူတို့တောင်းစားရင် ကျွန်တော်က သွားရည်ကျ တံတွေးမျိုစတဲ့ ဣန္ဒြေတော်တော် ပျက်မှ ကျွေးမယ်လို့ စိတ်ကူးပြီး ဝယ် တာပါ။ အခုတော့ ကလေးမလေး က ဘယ်ကိုပြေးပြီး ဘာလုပ်မှန်း မသိတော့ ကျွန်တော်အူကြောင် ကြောင်နဲ့စောင့်နေရတာပေါ့ဗျာ။

ခဏကြာတော့ပြန်ရောက်လာ တယ်။ မျက်နှာမှာလည်းပျော်လို့ လက်ထဲမှာ နို့ဆီခွက်တစ်လုံးနဲ့ ..။

“အမေက ပြောတယ်၊ တစ်ရာ ဖိုးဆိုရင် ဒါနဲ့ငါးခွက်တဲ့”

နို့ဆီခွက်ကို မြှောက်ပြရင်း ပြောတော့ ကျွန်တော်ဘာမှပြန်ပြော မနေတော့ပါဘူး။ သူက ဆီးသီးလေး တွေကို သေသေချာချာထည့်ပေးပါတယ်။

“မင်း ကျောင်းမနေတော့ဘူး လား”

သူက ခေါင်းကို ခါပါတယ်။ သူ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ဘာအရိပ်မှမရှိဘူး။ “ဘယ်နှတန်းအထိနေဖူးလဲ” လို့ ဆက် မေးတော့ ဘာမှပြန်မဖြေဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ သူ့ဘဝနဲ့ဘာမှ မဆိုင် တာတွေကို လျှောက်မေးသလို ဖြစ်နေ တယ်ထင်ပါရဲ့။

“ဆားကို သပ်သပ်ထုပ်ပေးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နင့်အမေက ဈေးမရောင်းဘူး လား”

“ဖျားနေတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဖျားတာလဲ”

“ဟို ခြေထောက်ကို သစ်စ စူး တာ”

“ဆေးခန်းမပြ...”

ကျွန်တော်စကားကိုရပ်ပစ်လိုက် တယ်။ မလိုအပ်တဲ့စကားကို ဘာဖြစ် လို့မေးနေမှာလဲ။ သူ့ကို ဆီးသီးဖိုး ပိုက်ဆံပေးရင်း ပိုက်ဆံထုပ်ပေးဖို့ စိတ်ကူးလိုက်မိပေမယ့် ပြီးခဲ့တဲ့အခေါက် တွေတုန်းက ဧကံမောင်းတဲ့ဘကြီး ပြောတဲ့စကားကို ပြန်သတိရတယ်။

“မောင်ရင်တို့ကတော့ စေတနာနဲ့သနားလို့ ပေးပေးသွားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကြာတော့ ကလေးတွေက အကျင့် ပါပြီး ရောင်းမစားတော့ဘူး တောင်းစားကုန်ရော”တဲ့။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ဆီးသီးထုပ်ကို ကျောပိုးအိတ်ထဲထည့်ရင်း ရှုတင် ကားဆီပြန်လာရတယ်။ အိတ်တွေ အောက် တော်တော်ရောက်နေတဲ့ ကျွန်တော့်အိတ်ကိုရအောင်ထုတ်ပြီး ကျွန်တော်ဆောင်လာတဲ့ ကိုယ်ပူကျ ဆေးရယ်၊ အကိုက်အခဲပျောက်ဆေး ရယ်၊ ဘာမိတွန်ရယ် ယူလာပြီး သူ့ ဆီသွားပေးရတယ်။

“အစာစားပြီးရင် ဒါတစ်လုံး ဒီဟာ တစ်လုံးသောက်ရမယ်။ အစာ မစားဘဲ၊ အစာမရှိဘဲနဲ့ မသောက် ရဘူး ကြားလား၊ ၄ နာရီခြား တစ်ခါ သောက်ရမယ်။ ဟောဒီပန်းရောင် အလုံးလေးကိုတော့ အိပ်ခါနီးမှ သောက် ရမယ်။ ကဲ ပြန်ပြောစမ်း”

သူက သွက်သွက်လက်လက်ပဲ ပြန်ပြောပြပါတယ်။ မှားနေတာကို နှစ်ခါပြင်ပေးပြီး မှန်သွားတော့မှ သူ့အမေဆီ သွားပေးခိုင်းရတယ်။ သူ ပြေးထွက်သွားတော့ ကျွန်တော်တို့ ကူးရမယ့်ဇက်က ရေလယ်ကို ရောက် နေပါပြီ။

ဇက်ပေါ်ကားရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ဆူဆူညံညံပေါ့လေ။ ကျွန်တော်ကတော့ နောက်ကျိ နေတဲ့ငဝန်မြစ် ရေကို ဇက်လက်တန်းကို ကိုင်ရင်း ငေးကြည့်နေမိတယ်။

သတိရလို့ ကျောပိုးအိတ်ထဲက ဆီးသီးကလေးတစ်လုံးထုတ်စားတော့ စားလို့ကောင်းသားခင်ဗျ။ ကြွပ်ကြွပ် နဲ့ချိုလို့ မချဉ်သလောက်ပါပဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ခံတွင်းတွေ့ပြီး ထုတ်စားနေမိတယ်။ ဆားလေးနဲ့တို့ စားတော့ အိုကေပဲ။

မြစ်လယ်ရောက်တော့ ကျွန်တော်လည်း ရှုတင်ကားပေါ်ထိုင် လိုက်ရင်း ဆီးသီးစားရင်းပေါ့လေ။

ကျွန်တော်ထင် တဲ့အတိုင်း ဟိုအငတ် တွေကလည်း တောင်းစားတာပါပဲ။ ကျွန်တော်က ဆီးသီးသည်ကလေး အကြောင်းပြော ပြတော့ သူတို့ စိတ် ဝင်စားကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဆီက ဆီးသီးစားကောင်းအောင်ဟန်ဆောင် တာလား၊ ဘာလားတော့ မသိဘူး ပေါ့လေ။

မြစ်လယ် ရောက်တော့ ကျွန်တော့်ဆီးသီးလည်းကုန်ရောပေါ့ လေ။ တစ်ယောက်တစ်လက်ဆိုတော့ ဘယ်ခံနိုင် မှာတုံး၊ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ‘ဆီးသီးချိုချိုလေး’ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ရဲ့အသံကို ကျွန်တော်ကြားရတော့ ဝမ်းသာ သွားတယ်။ ခေါ်လိုက်ရင် ဒီကောင်မလေး ကျိန်းသေရောင်း ရတော့မှာ မဟုတ်လား။

“ကြားလား၊ အဲဒါသူ့အသံပဲ ခဏနေဦး”

စောင့်ကြည့်တော့ သူ့ဖြစ်နေ တာနဲ့လှမ်းခေါ်ရတယ်။ ကားပေါ်က ဇာတ်ပို့တွေကလည်း ကျွန်တော်က ပူပူနွေး နွေးဇာတ်ပို့ထားတော့ ကောင် မလေးကို စိတ်ဝင်စားပြီးဝိုင်း ဟိုမေး ဒီမေးပေါ့။ သူကလည်း ရုပ်ရှင် ထဲက အစ်မကြီးတွေဆိုပြီးပျော်လို့။

“ကဲ နင့်ဆီးသီးတွေကို ငါတို့ အကုန်ဝယ်မယ်။ ဟုတ်ပြီလား၊ ကဲ အားလုံးကို ငါးရာယူ”

“ဟင့်အင်း မရဘူးအစ်မ၊ အမေ ဆူလိမ့်မယ် မရဘူး”

သူ့စကားကြောင့် ငတိမတွေ အံ့ဩသွားကြတယ်။ နို့ဆီဘူးတစ်ဘူးမှ နှစ်ဆယ် သူ့ဗန်းထဲကဆီးသီးက ဘယ် လိုမှ ငါးရာဖိုးမရှိဘူး။

“အံ့မယ်မရွေးစာ..ညည်းဟာ က တစ်ဘူးမှနှစ်ဆယ်၊ ငါးရာဆိုတာ ငါတို့က နင့်ကိုပိုပေးထားတာ”

“ဟင့်အင်း ခြင်ကြည့်မယ်လေ အစ်မရယ်... နော်”

“ကဲ ကဲ ခြင်မယ်ဆိုလည်း ခြင်ခြင်”

သူကဇော်ပေါ်မှာ ထုံးစံအတိုင်း ခူးကလေးထောင်ပြီးထိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ နို့ဆီခွက်ထဲ ဆီးသီးတွေ ထည့်၊ လွတ်တဲ့နေရာမှာပုံ၊ နောက် တစ်ခါထပ်ထည့်တုန်း ပထမဆီးသီး တွေကရောကုန်နဲ့ ဒုက္ခများနေရှာ တယ်။ ဇော်ကလှုပ်နေတော့ ဟိုဘက် ဒီဘက်ပုံထားတဲ့ဆီးသီးတွေက ဘယ် ငြိမ်ပါ့မလဲ။

နောက်ဆုံးတော့ ကောင်မလေး စိတ်တိုလာပုံရတယ်။ ခူးခေါင်းထောင် ထားတဲ့ သူ့စကတ်ထဲ ဗန်းထဲက ဆီးသီး တွေ အကုန်လောင်းထည့်ပစ်လိုက် တော့ ရှုတင်ကားပေါ်က ငတိမတွေ အော်လိုက်ကြတာ ဆူညံ ကုန်တာပဲ။ သူ့စကတ်က ညစ်လည်းညစ်ပတ်ရ တဲ့ထဲ ခူးခေါင်းထောင်ထားတဲ့ထဲ ထည့် တော့ဘယ် ဟုတ် တော့မှာလဲ။ ဒါပေမဲ့ လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ။

အားလုံးခြင်ကြည့်တော့ တစ်ရာ လေးဆယ်ဖိုးပဲရှိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုငါးရာပဲပေးလိုက်ပါတယ်။ဇော်ပို့ငတိမ တွေက ကျွန်တော့်ကို ဆီးသီးတစ်အိတ်ပြန်အစားပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ကျွန်တော်က ဘယ်စားမလဲ။အဲဒီအဖြစ် ကို မသိတဲ့လူလာ ရင် ဆီးသီးထုတ်ကျွေး။ စားရင်ဝိုင်း ရယ်ကြနဲ့ ကျွန်တော်လုပ်တာထက် တောင်မှ ပျော်စရာ ကောင်း နေသေး တယ်။ငှက်ပျောကြော်တို့ ကင်းကောင် တို့လည်း အဲဒီဆီးသီးနဲ့ခံရပါတယ်။ဇော်ဆိပ်ရောက် လို့ ကားပေါ် တက်တော့ ကောင်မလေးက ဆီးသီးဗန်းကလေးကိုငြိပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ငေးလို့..။

အိမ်ရောက်လို့ ၃၊ ၄ရက်ကြာ တော့ ကျွန်တော့်ဇနီးက ခရီးဆောင် အိတ်လျှော်ဖို့လုပ်တော့..။

“ဟင် ဒီမှာ ဆီးသီးထုပ်ကြီးပါလား။ ဘယ်တုန်းက ဆီးသီးလဲ”

“ချောင်းသာကအပြန်ဇော်ပေါ် က ဆီးသီးပါကွာ၊ မကောင်းတော့ ပါဘူး။ လွင့်ပစ်လိုက်ပါတော့..”

ကျွန်တော်တစ်ချက်သတိရမိသွားတယ်။ ဒီအချိန်ဆို ကောင်မလေးဆီးသီးရောင်းနေမှာပဲ။ သူ့အမေရော နေကောင်းသွားပြီလားလို့ပါ။

နီကိုရဲနှင့်အင်တာဗျူး

ပထမဆုံးရေးဖြစ်ခဲ့တဲ့ဝတ္ထုက စရအောင်နော် ကိုရဲ။

ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော်ပထမဆုံးစခဲ့တာက ရုပ်ရှင်အောင်လံမဂ္ဂဇင်းမှာ တိတ်ဆိတ်ခြင်း တံတားပေါ်မှာဆိုတဲ့ ဝတ္ထုနဲ့စပါတယ်။ အဲဒီဝတ္ထု က ကျွန်တော်ပထမဆုံးပါတဲ့ဝတ္ထုပေါ့။ ဟိုးအရင် တုန်းကတော့ ကဗျာလေး တစ်ပုဒ်ပါဖူးတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ ကျွန်တော်စာပေလာကထဲ ဝင်တဲ့အသက်က ၂၇နှစ်လောက်ပဲရှိပါ

သေးတယ်။ ကျွန်တော်က ၁၉၆၆ မွေးတာလေ။

မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုတွေဆက်တိုက်ရေးဖြစ်နေရာ ကနေ လုံးချင်းလောကကို ဝင်မယ်လို့ဘယ်လို စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီး ဝင်ခဲ့တာလဲ။

ကျွန်တော် လုံးချင်းလောကထဲဝင်မယ်ဆို တာတော့ စိတ်ကူးမရှိဘူးဗျ။ ကျွန်တော်ဝတ္ထုတို လေးတွေရေးတာ နာမည်သိကြတာနည်းပါတယ်။ ဟန်သစ်မဂ္ဂဇင်းမှာရေးရင်းနဲ့ 'ကြည်ပြာရောင် နဂ္ဂတစ်များ'၊ 'ကျွန်တော်နှင့် ချစ်ခြင်းနဂ္ဂတစ်များ' အခန်းဆက်ရေးလိုက်တဲ့အခါ လူတော်တော် များများသိလာပါတယ်။ သိလာတော့ အဲဒါကို ကျွန်တော် (၁၀) ပုဒ်လောက်ထိပဲရေးမယ်စိတ်ကူး ထားတာ။ ဟန်သစ်အယ်ဒီတာကိုတင်ကိုအောင် က 'မင်း ရေးစရာရှိတာရေး၊ ဒီဝတ္ထုက ပရိသတ် လက်ခံတယ်'လို့ပြောတဲ့အခါ ဆက်ရေးရင်းနဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်ဖို့နီးပါးလောက်ဖြစ်သွား တယ်။ နောက်ဇာတ်လမ်းကတစ်ခုတည်း၊ ဇာတ် ထဲမှာပါတဲ့ အဓိကလူတွေက လည်း ဒီလူတွေပဲဆို တော့ လုံးချင်းလေးထုတ်လို့ရတယ်ဆိုတာ စီစဉ် ကြရင်းနဲ့ သုံး၊ လေးယောက်ပြောင်း ပြီးမှ ပင်နီ စာအုပ်တိုက်နဲ့လုပ်ဖြစ်ရင်း လုံးချင်းလောကကို ရောက်တာပါ။ လုံးချင်းလောကကိုရေးမယ်ဆိုပြီး စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားတာတော့ မရှိသေးပါဘူး။

နီကိုရဲဆိုပြီး လုံးချင်းလိုင်းမှာ ပရိသတ်သိလာ တာ ဘာလဲ။

အဲဒီ 'ချစ်ခြင်းနဂ္ဂတစ်များ'လို့ အတိုကောက် ခေါ်တာပေါ့။ အဲဒီဝတ္ထုကအစ ပရိသတ်လက်ခံ ပါတယ်။

အရင်တုန်းက နီကိုရဲဘဝနဲ့ အရမ်းအောင်မြင် ပြီး လုံးချင်းတွေကို ဗီဒီယို၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်လာပြီး ဖြစ်လာတဲ့ နီကိုရဲဘဝ နှစ်ခုကိုဘယ်လိုခံစားရလဲ။

ကျွန်တော့်အနေနဲ့ခံစားမိတာ ကိုယ်တွေ့တဲ့ ကြုံတဲ့ကိစ္စတွေကို အရင်တုန်းကတော့ သာမန် ဘဝမှာ ကျွန်တော့်မိသားစု၊ သူငယ်ချင်းတွေပြော ပြီး ရယ်စရာ၊ မောစရာလေးတွေ ကြုံတတ်တဲ့ အခြေအနေလေး ပဲရှိတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့သိတဲ့လူ ၄၊ ၅၊ ၁၀ ယောက်ပေါ့။ လွဲသမျှ၊ ကျွန်တော်ရယ် ရသမျှတွေပြောပြတတ် တယ်။ အဲဒီလိုကနေပြီး ဒီဟာလေးတွေကို သူတို့စိတ်ဝင်စားတယ်၊ လက် လည်းလက်ခံတယ်။ ရေးတော့ လည်း ကျွန်တော် ကပြောနေကျဖြစ်တော့ သိပ်အခက်အခဲမရှိဘူးပေါ့။ ပရိသတ်က လက်ခံတယ်ဆိုတာ ဒါပဲကွာ သွားတယ်။ ၄၊ ၅၊ ၁၀ ယောက်ပြောနိုင်တာနဲ့ အများကြီးပြောနိုင်တာ ဒါပဲကွာသွားပါတယ်။

နီကိုရဲဝတ္ထုတွေမှာခေါင်းစဉ်တွေက ထူးခြား နေလို့ ဇာတ်လမ်းစဆုံးဖန်တီးမယ်အချိန် အဲဒီဟာ ပေးဖြစ်တာ လား၊ ပြီးတော့မှပေးဖြစ်ခဲ့တာလား။

ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ဝတ္ထုရေးတဲ့သူ တိုင်း ကြုံဖူးပါလိမ့်မယ်။ တစ်ခါတလေကျတော့ ခေါင်းစဉ်ကိုကြို ရတတ်တယ်။ တစ်ခါတလေကျ တော့လည်း ရေးပြီးတော့မှ စိတ်ညစ်စရာကောင်း တဲ့အလုပ်လုပ်ရတော့ ဝတ္ထုကပြီးသွားပြီ၊ ဘယ်လို ပေးရမှန်းမသိဘူး။ အားလုံးကိုခြုံပြီးတော့ ဒီဝတ္ထု ရဲ့သဘောကလည်း ဒီအထဲမှာပါ ရမယ်။ ရိုးရိုးကြီး လည်း မဖြစ်ရဘူး။ အဲဒီဝတ္ထုဖတ်လိုက်တာနဲ့ ဘာရေးတယ်ဆိုတာ သိသွားတယ်ဆိုတာမျိုး မဖြစ်ရဘူးဆိုတော့ တစ်ခါတလေကျတော့ လှလှပပလေးနဲ့ကိုယ်ဝတ္ထုလေးကို နာမည်လေးကို ဆန်းဆန်းလေး ဖြစ်ချင်တော့ စိတ်ညစ်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်က ရိုးရိုးပဲစဉ်းစားလေ့ရှိတယ်။ နာမည် ရပြီး ရေးတာမျိုးတော့ ရှိတယ်။ ရိုက်ကွင်းပေါ်က အလွဲများဆို သေချာတယ်။ ဒါမျိုးကတော့ ရေးပြီး မှပေးတဲ့နာမည်မဟုတ်တော့ဘူး။ ‘တို့ဖေဖေ’ ‘နှင်းဆီစီးချင်း’တို့က ကျွန်တော်ရေးပြီးမှပေးတာ ‘ရင်ရဲ့ရိုးရာ’တို့၊ ဘာတို့ပေါ့။

ကိုရဲရေးတဲ့လုံးချင်းတွေက ဟာသအပြင် ဒရာမာတွေကော၊ ဘဝသရုပ်ဖော်တွေပါ ပါနေတာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုပြောင်းသွားတာလဲ။

ဟာသနဲ့မြင်တဲ့ကိစ္စကျတော့ ဟာသပဲရေး ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကြုံခဲ့တဲ့အတိုင်းအတာနဲ့ နောက်ပြီး ကျွန်တော် ရေးချင်တဲ့အကြောင်းအရာ နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ မူတည်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ရယ်စရာမဟုတ်ဘဲရေးခဲ့တဲ့ ဝတ္ထု တွေရှိပါတယ်။ ‘လမင်းလိုက်မဆိုး’တို့၊ ဘာတို့ဆို ကျွန်တော် ဟာသဘက်ကရေးလို့ရတယ်။ လူတစ် ယောက် ကို မြင်ရင် ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိလာရင် နားရွက်ကိုင်တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်အကြောင်းပါ။ အဲဒီ အကြောင်းကိုကြားတာ နည်းနည်းလေးပါ။ အဲဒါ ကို အခြေခံတာ ဒရာမာဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော် ဟာသ မရေးဘူး။ ဟာသမဟုတ်ရင် ကျွန်တော် ပိုကြိုးစားပြီးရေးပါတယ်။ စကားလုံးဘာညာက အစပေါ့။ မည့် အောင်ပေါ့။ ဟာသမဟုတ်ပေမယ့် ဖတ်ရတဲ့သူကစိတ်ကျေနပ်မှုလေးရအောင် ရေးပါ တယ်။ ‘တို့ ဖေဖေ’ ဆိုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ဇာတ် ကားတွေကြည့်ရင်း အဲဒီဇာတ်လေးရေးဖို့ စိတ်ကူး ရသွားတယ်။ ကျွန်တော်က ဇာတ်ညွှန်းရေးရ တယ်ဆိုတော့ မကြာခဏဇာတ်ညွှန်းအတွက် ဒါရိုက်တာ၊ မင်းသား၊ မင်းသမီး၊ ပရိုဂျူဆာနဲ့ ဖြစ် ဖြစ်ပေါ့၊ မြန်မာကားတွေမှာ အဖေနဲ့အမေကွဲနေ တယ်၊ နင်တို့အဖေသေပြီပြောထားတယ်။ ဒါပေ မဲ့ အဖေအစစ်ကရှိတယ်။ဒါမျိုးကားတွေကပုံသဏ္ဍာန် သာကွဲကြတာ အခြေခံ မြှင့်ခ တူကြတယ်။ အဲဒါလိုဖြစ်

တာတွေရတော့ ဟာသပါနောက်ပြီး ရေးထားတယ်။ နင်တို့အဖေသေပြီလို့ ပြောထား တယ်။ တကယ်မသေ ဘူး။ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့သူက အဖေလို့ ထင်တာတစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်။အဲဒီ လိုမျိုးရေးတာပါ။ ဒါပေမဲ့ သွားတဲ့စတိုင်ကဒရာမာ စတိုင်ပဲသွားပါတယ်။

လုံးချင်းဝတ္ထုစဆုံးဖန်တီးတဲ့အခါ အချိန်ဘယ် လောက်ပေးရလဲ။

မတူဘူးဗျ။ တချို့ကျတော့လည်းမြန်တယ်။ တချို့ကျတော့လည်း ရေးရင်းနဲ့တစ်လ၊ နှစ်လ လောက်ပြတ်သွား တာမျိုးတော့ရှိတယ်။ နောက် အတိုတွေသာ ရေးဖြစ်နေတာ၊ အဲဒီကောင် မဆက်နိုင်ဘူး။ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ ဘူးဖြစ်တတ် တယ်။ အရေးကြီးတဲ့နေရာကိုရောက်လာရင် ကိုယ်လိုချင်တဲ့လမ်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်းသွားရ တာရှိ တယ်။ စကားလုံးတွေအစ ဂရုစိုက်ရတယ်။ တချို့တွေကျတော့လည်းစရေးလိုက်တယ်ဆိုကတည်းက ဆုံးတဲ့ အထိ အဆင်ပြေတာရှိတယ်။ မတူပါဘူး။ ပြောလို့မရဘူး။ ပုံမှန်အားဖြင့် အလုပ် တစ်ခုလုပ်သလို လုပ်လို့ မရ ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ဘတ်ဆဲလား စာရေးဆရာမလေးတစ်ယောက်က ပြောဖူးတယ်။ တစ်လကို ဘယ် နအုပ်ပြီး လဲမေး တယ်။ အဲဒီအခါ ကျွန်တော်က ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိဘူး။ တော်တော်ခွကျတဲ့ မေးခွန်းပဲ။ ကျွန် တော်အဲဒီလို လနဲ့မရေးတတ်ဘူး။ နေ့တိုင်းမရေး ဘူးလားမေးတယ်။ ကျွန်တော် မရေးဖြစ်ဘူးလို့ ပြော တယ်။ သူက အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့လို့ပြောတယ်။ သူ့နည်းလည်း မဆိုပါဘူး။ ကျွန်တော့်နလုံးသားနဲ့ ကတော့ မဖြစ် ဘူးလေ။ သူတို့နလုံးသားနဲ့က တော့ ရလောက်တယ်။ မနက်ပိုင်းသုံးရွက်ရေး တယ်။ နေ့ခင်းကို တစ်နာရီ လောက်စပြီး သုံးရွက် လောက်ထပ်ရေးတယ်။ ည ၉ နာရီလောက်ကစ ရေးတယ်။ လေးရွက်ရေးတယ်။ တစ်နေ့ ၁၀ ရွက် ပြီးတယ်။ နားနားနေနေလည်းဖြစ်တယ်။ သူကလုပ်ကြည့်ပါလားဆိုတော့ ကျွန်တော်အားကျ သွားတယ်။ တစ်နေ့ ၁၀ ရွက်ဆိုတဲ့နှုန်းက ကျွန် တော့်အတွက်ရခဲတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရေးကြည့်တယ် မရဘူး။ ပထမဆုံးစစ ရေးချင်းမှာ သုံးရွက်ကျော် သွားတယ်။ ကျော်သွားပြီးမှ ရေးစရာတွေက ရှိနေ တယ်။ အဲဒီမှာ ၉ ရွက်လောက်ရေးပြီး တစ်ပတ် လောက်ကြာသွားတယ်။ မရဘူး။ ရေးလို့ကိုမရ ဘူး။

ဒီဘက်မှာ အောင်မြင်လာရင် အနည်းနဲ့ အများ စာချုပ်ဆိုတာ အုပ် ၂၀၊ အုပ် ၅၀ ဆိုတာ ချုပ်လာကြတယ်။ အဲဒီအပေါ်မှာ စာချုပ်ကြောင့် စာရေးဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ခံစားမှုအတိုင်းအတာ ဟာ ဖန်တီးတဲ့ဝတ္ထုတွေပေါ် လျော့သွားနိုင်မလား။

အဲဒါက ကျွန်တော်နားလည်သလို ပြောပြ ပါမယ်... ကျွန်တော်တို့ခေတ်တုန်းက ကိုကျော် သီဟတို့လည်း ဖြတ်သန်းဖူးမှာပါ။ ကဗျာတစ်ပုဒ်၊ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပါဖို့ဆိုတာ တော်တော်ကို မလွယ်တဲ့ ကိစ္စပါ။ နောက်ပြီး ကျွန် တော်တို့က အဆက် အသွယ်၊ စာပေလောကမှာ ကိုယ်နဲ့သိတဲ့လူလည်း မရှိကြဘူး။ မျိုးရိုးမရှိဘူး။ အဆက် အသွယ်မရှိဘူး ဆိုတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တိုးရတာအင်မတန် ခက်ပါတယ်။ ခုခေတ်ကလေးတွေကျတော့ အဲဒီ လိုမျိုးမဟုတ်ဘဲနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတယ်။ ပြီး တော့ ထုတ်ဝေသူကိုယ်တိုင်တွေများလာတယ်။ လူငယ် တွေ အလုပ်လုပ်ချင်တယ်။ ပိုက်ဆံတွေရှိ တယ်။ ထုတ်ဝေသူ လုပ်လို့လွယ်တယ်ပေါ့။ သူ များရေးပြီးသားကို ကိုယ်ကလိုက်လုပ်ရုံပဲ။ စာချုပ် ချုပ်တာနဲ့စာရေးဆရာနဲ့က ဘာပြဿနာ ရှိလဲဆို တော့ ကောင်းတဲ့ဘက်က ကောင်းတဲ့အကြောင်း အရာတွေလည်းရှိတယ်။ ဘာကောင်းလဲဆိုတော့ စာချုပ်ချုပ်ထားတဲ့အတွက်ထုတ်ဝေသူ က လော တယ်။ လောတဲ့အခါကျတော့ စာရေးဖြစ်တယ်။ ရေးဖြစ်တယ်ဆိုပေမယ့် သူသတ်မှတ်ထားတဲ့ ကာ လ ဝင်ချင်မှဝင်မယ်။ တစ်ခါတလေကျ တစ်လ တည်း နှစ်အုပ်ပြီးချင်ပြီးတယ်။ ပြောလို့တော့မရ ဘူးလေ။ ထုတ်ဝေသူကလည်း ဒီအပေါ်မှာစာရေး သူကလိုက်လုပ်စရာ မလိုဘူး။ ကျွမ်းကျင်နားလည် တဲ့ နယ်ပယ်မှာ လုပ်သွားတယ်။ တစ်ခုရှိတာက စာရေးဆရာနဲ့ထုတ်ဝေသူက စာချုပ်ကိစ္စမှာ ထုတ်ဝေသူရော၊ စာရေးသူပါ ရိုးသားကြဖို့လို တယ်။ တစ်ယောက်ယောက်က မရိုးသားရင် စာရေးတဲ့သူရော၊ ထုတ်ဝေသူပါ ဒုက္ခရောက် တတ်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ စာချုပ်ရှိတဲ့အတွက် ရေးနိုင်တဲ့အားကျသွားလားဆိုတော့ အဲဒီစာချုပ် ကကိုယ့်ရဲ့ ရေးနိုင်စွမ်းနဲ့ချိန်ပြီး ချုပ်ရင်တော့ မကျ နိုင်ဘူး။ ဥပမာ ပိုက်ဆံများများလိုချင်၊ မြန်မြန်ပြီး အောင်လုပ်လိုက်ရင် ကျသွားနိုင်တယ်။ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ လိုင်းတစ်လိုင်းကို ရေးရတာထပ် သွားလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ကိုယ်ရှေ့ ရေးတာနဲ့ နောက်ရေးတာ သိပ်ကွာလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ ကြာ ရင် ရေးစရာ ရှားသွားတတ်တယ်။

ကိုရဲတို့ခေတ်တုန်းက ဟာသက သိပ်မရှိ ကြပါဘူး။ ခုရေစီးကြောင်းမှာ ဟာသဖြစ်ရင် အဲဒီ ဟာသမျိုး ဆင်တူယိုးမှားကော ဟုတ်သော်ရှိ၊ မဟုတ် သော်ရှိ ဖြစ်ညစ်ရင်းအချို့ဟာသလုပ်ပြီး ထွက်လာ ကြတဲ့ ရေစီး ကြောင်းပေါ်ဘယ်လိုမြင်လဲ။

ဟာသဆိုတာ ကျွန်တော်လည်းရေးသာရေး တာ ကြောက်ဖို့ကောင်းပါတယ်။ အတင်းလုပ် ရေးရင် လုပ်ရေး မှန်း ဖတ်တာနဲ့ပရိသတ်ကသိပါ တယ်။ သဘာဝကျတဲ့ဟာသမျိုးလေးဆို ရေးရ တာလည်း ရိုးသားတယ်။ လုပ်ရေးတာတို့၊ စကား လုံးပေါ်မှာထားပြီး ရေးတာတို့၊ ဟာသဟာ မရေး တတ်ရင် ရိုင်းတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ ရိုက်ကွင်းပေါ်က အလွဲများ၊ ပထမအလွဲများ၊ ဒုတိယအလွဲများ ထွက်ပြီးတော့တတိယကတော့ ကျွန်တော် တကယ် မရတဲ့အတွက် မထွက်ဘူး။ ဆက်မရေးဘူး။ ပရိသတ်က ရေးပါဦးဆိုပေမယ့် ဒါမျိုးက ရုပ်ရှင် မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရေးရတာ ဖြစ်တဲ့အတွက် အင်မတန်တာဝန်ကြီးပါတယ်။ မှားသွားလို့ မရဘူး။ နောက် ကျွန်တော်က နာမည် အစစ်တွေနဲ့ရေးတယ်။ ဒါမှလည်း ရယ်ရမယ်။ သူတို့လည်းဖတ်တဲ့အခါ ပျံ့နှံ့သမိ သဘောမျိုး ရတယ်ပေါ့။ ဟာသတစ်ခုရဖို့က တစ်လနေလို့ တစ်ခုရချင်မှရတာ။ အဲဒီလိုလုပ်ရေးဖို့ ဆိုတာက တော့ ကိုယ့်မှာဟာသဉာဏ်ရှိရင် ရေးသွား၊ ရေး သွားရင်းနဲ့ပေါ်လာတတ်တယ်။ စာရေးရင်းပေါ် လာတတ်တဲ့ ဟာသမျိုးပေါ့။ တစ်ခါတလေကျ တော့ တကယ်ဖြစ်တဲ့ဟာသက ရေးလို့မကောင်း တဲ့ ဟာသ ရှိတယ်။ ကျောင်းတုန်းကအကြောင်းဆို ကျွန်တော် ခုချိန်ထိမရေးဘူး။ ရေးရင် ရိုင်းတယ် ဆိုတာဖြစ်မှာစိုးလို့။ ကျွန်တော့်စိတ်ထင်ပြော တာပါ။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိတယ်။ အရမ်း ရှက်တတ်တယ်။ သူကြိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ရှိတယ်။ အဲဒီကောင်မလေးအခန်းကို သူအများဆုံးလုပ်တာ၊ အထိရောက်ဆုံး လုပ်တာ သူသွားကြည့်တာပဲ။ ဒီထက်မပိုဘူး၊ ရှက်လို့။ အဲဒီ နေ့က မိုးတွေရွာနေတယ်။ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း တွေ ခေါ်သွားတယ်။ ကောင်မလေးအခန်းကို သွားကြည့်တော့ မိုးတွေအရမ်းရွာတော့ ကော်ရစ် ဒါက စိုနေ တယ်။ ကော်ရစ်ဒါက ကဲလားမရှိတော့ ချောနေတာ။ ကော်ရစ်ဒါက ပုဆိုးစတက်နင်းမိ တော့ ပုဆိုးကြီး ကျွတ်ပြီး သူကလျှော့ဆိုထွက်သွား တယ်။ ပုဆိုးကနောက်မှာကျန်ခဲ့တယ်။ ကံကောင်း တော့ သူကဘောင်းဘီ ပါတယ်။ ကံဆိုးတော့ အဲဒီ ဘောင်းဘီက သူ့နှမလေးဘောင်းဘီဖြစ်နေတယ်။ ဘယ်လိုမှားပြီးဝတ်ခဲ့လဲမသိဘူး။ အဲဒါက ကျောင်းမှာ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာ။ သူ့ရှက်လို့ သတ်သေဖို့တောင်သူငယ်ချင်းက ဆုံးဖြတ်စဉ်းစားမိ တယ်။ ဒါမျိုးကျတော့ ရေးရင်ရိုင်းမယ်လို့ထင် တယ်။ ခု ဖတ်ကြည့်တဲ့အခါ အချို့ဟာသနဲ့ ပတ် သက်ပြီး ရေးတာ တွေမှာ အဲဒီထက်ဆိုးတာတွေ တွေ့ရတယ်။ တချို့လည်း ကြောင်စိစိုနိုင်တယ်။ ဖတ်တဲ့ ပရိသတ်ကစိတ်ထဲ မှာ တစ်မုံမုံတွေ ပြီးတော့ ရယ်ရတဲ့ဟာသမျိုး သဘောကျတယ်။ ဖတ်လို့ 'ဟီ'ဆိုရယ်လိုက်ပြီး ပြီးရင်ပြီး သွားတာမျိုး ကျွန်တော်ဖြစ်နိုင်ရင် မရေးချင်ဘူး။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပြောတာ။ တခြားလူအတွက် မဟုတ်ပါ ဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် ဇာတ်ကတည်ပြီး တစ်ဝက်လောက်နဲ့ ဆက်မရေးဖြစ်တာတွေ အများကြီးပဲ။

ကိုရိုစာဖတ်ပရိသတ်နဲ့အလှမ်းကွာဝေးနေတဲ့ အချိန်မှာ ရင်ထဲကပြောချင်တဲ့အမှတ်တရစကားက ဘာလဲ။ ကျွန်တော်အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကြောင့် လုံးချင်းထွက်ဖို့ နည်းနည်းလေးကြာပါမယ်။ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာတော့

ကျွန်တော်အခန်းဆက်ရေး ဖို့ ရှိပါတယ်။ ခုလည်း ကျွန်တော်လိုင်းလေးချပြီး တော့ ပရိသတ်ကို အရောက် ပေါက်များတဲ့ မဂ္ဂဇင်း မှာရေးမှာပါ။ အဲဒီလို မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ လောလော ဆယ် စောင့်ဖတ်ပေးကြပါလို့။

ကိုရိုကို ခုဆက်သွယ်ချင်တယ်ဆိုရင် . . .

နီကိုရဲ့ အမှတ်- ၂၀၃ (ခ)၊ မေတ္တာလမ်း သွယ် (၁)၊ ကြီးပွားရေးရပ်ကွက်၊ သင်္ဃန်းကျွန်းပါ။

ရတီ၊ နိုဝင်ဘာ ၀၇